

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Oboer/100/2013                |
| Identifikačné číslo spisu: | 5406202629                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 10.04.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Anna Marková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:5406202629.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému: A. F., nar. X. S. XXXX, Y., o vymoženie 836,49 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2Er 279/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 8. januára 2013, č. k. 1CoE 118/2012-46, takto

### rozhodol:

- I. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa z a m i e t a .
- II. Dovolanie oprávneného sa o d m i e t a .
- III. Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 25 200,-- Sk s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe notárskej zápisnice spísanej 6. novembra 2005 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod č. N 5778/2005, NZ 52501/2005, NCRLs 51841/2005 (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Dolný Kubín uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Námestovo uznesením z 29. septembra 2011, č. k.: 2Er 279/2008-26 výrokom I. exekúciu vyhlásil za neprípustnú, výrokom II. exekúciu zastavil a výrokom III. oprávnenému uložil povinnosť nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Rišianovi vo výške 53,86 EUR.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z obsahu exekučného spisu zistil, že oprávnený a povinný uzatvorili 30. júna 2005 Zmluvu o úvere, súčasťou ktorej bolo aj splnomocnenie, ktorým povinný splnomocnila advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia. Súd poukázal na rozpor záujmov povinného a splnomocneného zástupcu Mgr. Tomáša Kušníra. Splnomocnený zástupca 6. novembra 2005, konajúc v mene povinného, uznal v zmysle uvedeného splnomocnenia formou notárskej zápisnice dlh voči oprávnenému v celkovej výške

29 433,-- Sk s úrokmi z omeškania. Notárska zápisnica je verejná listina, ktorej formálne a obsahové náležitosti sú vymedzené zákonom. V danom prípade povinný nebol prítomný pri spísaní notárskej zápisnice, ktorá má byť exekučným titulom. V čase udelenia splnomocnenia, ktoré bolo súčasťou zmluvy o úvere, bol predmet záväzku špecifikovaný ako úver v sume 20 000,-- Sk a príslušný poplatok vo výške 5 200,-- Sk. Splnomocnením povinný poveril tretiu osobu, aby v budúcnosti v jeho mene uznala záväzok, ktorého výška v tom čase nebola určená a určiteľná len sčasti. V čase uzavretia dohody o plnomocenstve nebola známa výška záväzku, nebol známy konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z nej zástupcovi vyplývajú, nemohol povinný platne udeliť plnomocenstvo pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra. Takéto dojednanie splnomocnenia je neurčité, čo spôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu považuje súd za neplatné aj z dôvodu existencie rozporu záujmov povinného a splnomocneného zástupcu. V zmluve o úvere už bolo predtlačené plnomocenstvo pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra, ktorý má zastupovať dlžníka. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by povinný mal vplyv na výber splnomocneného zástupcu. Súčasťou notárskej zápisnice bolo aj vyhlásenie splnomocneného zástupcu povinného o tom, že uznaný dlh zaplatí v lehote do 5. decembra 2005 bez toho, aby mu povinný udelil plnú moc na takýto úkon. Na základe uvedeného potom povinný bol zaviazaný na splatenie svojho dlhu v lehote, o ktorej nemusel mať ani vedomosť a vedomosť ani o tom, že mu začala plynúť lehota, pričom na základe jej uplynutia sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Konštatoval, že zo strany povinného nebola platne udelená plná moc na zastupovanie pri uznaní dlhu vo forme notárskej zápisnice a súhlas s jej vykonateľnosťou. Predmetná notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom pre exekúciu, nakoľko nezodpovedá požiadavkám, ktoré sa na notársku zápisnicu ako na exekučný titul kladú z dôvodu, že predmetné plnomocenstvo je v rozpore s § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka a uznanie záväzku spolu s udelením súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú neplatné. O náhrade trov exekúcie rozhodol súd podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a na ich náhradu zaviazal oprávneného z dôvodu jeho zavinenia na zastavení exekúcie.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa vo výrokoch I. a II. potvrdil. Vo výroku III. uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že uložil oprávnenému zaplatiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Rišianovi vo výške 47,11 EUR. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že materiálnym predpokladom každej exekúcie je existencia spôsobilého exekučného titulu. Uviedol, že po zistení, že pri spisovaní notárskej zápisnice nebol prítomný povinný a prehlásenie o uznaní právneho záväzku a súhlas s vykonateľnosťou tejto zápisnice urobil niekto iný, bol súd prvého stupňa povinný skúmať platnosť tohto právneho úkonu. Súd prvého stupňa správne dospel k záveru o neexistencii všetkých podstatných náležitostí právneho úkonu (dohody o plnomocenstve), ktorú povinný udelil Mgr. Tomášovi Kušnírovi, v dôsledku čoho je nutné tento právny úkon považovať za absolútne neplatný. Odvolací súd tiež poukázal na § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a existujúci rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu. Táto dohoda o plnomocenstve sa prieči dobrým mravom, pretože je ťažko predstaviteľné, aby menovaný advokát nestranne zastupoval povinnú. Povinný nemal možnosť prejaviť slobodnú vôľu pri výbere advokáta, ktorý by hájil výlučne len jeho záujmy. Pokiaľ nemožno predmetné plnomocenstvo považovať za platné, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených na jeho základe vyplývať pre splnomocniteľa - povinného žiadne právne účinky. Ďalej uviedol, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie prostredníctvom dvoch podaní, doručených súdu prvého stupňa 18. februára 2013, ktoré doplnil podaním zo 16. júla 2013 s označením „Doplnenie dovolania o právnu argumentáciu - porušenie práva EÚ a interpretácie práva EÚ Súdnym dvorom EÚ“. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov

nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 Zákon č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania, neumožnili účastníkom konania viesť kontradiktórne konanie a nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ“, súd nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a neumožnil mu tak uplatňovať svoje argumenty, ustanovením § 237 písm. g/ O. s. p., že súd bol nesprávne obsadený, keď v rozsahu výkladu práva EÚ je zákonným sudcom vo veci pred vnútroštátnym súdom, nielen sudca určený rozvrhom práce, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne aplikovali a interpretovali § 44 ods. 2, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a tiež ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS a súdy opomenuli aplikovať § 167 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého súd rozhoduje uznesením o prerušení konania. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v dovolaní špecifikoval.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal včas oprávnený, zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

II. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie

prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. proti napadnutému uzneseniu daná.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a e/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť dovolania, podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu, takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie sú záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších

štádiách exekučného konania.

Uvedené právne závery dovolací súd zastáva aj v preskúmvanej veci. Námetka oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak, ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z., účinným od 9. augusta 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie oprávneného však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danom prípade exekúciu zastavil uznesením z 29. septembra 2011 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevezhladol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom.

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

Na podporu uvedených záverov dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 160/2013 považoval vyššie uvedenú argumentáciu za primeranú odpoveď k námetke oprávneného, že preskúmanie a vyhodnotenie obsahu listín (dokazovanie) v exekučnom konaní bolo vykonané bez jeho účasti, napriek tomu, že v konaní malo byť nariadené pojednávanie a že mu bolo odopreté právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Ústavný súd porovnal na účely overenia slovenského prekladu rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/08 viaceré jeho jazykové verzie a dospel k výkladu, že všetky zhodne potvrdzujú záväzok súdu ex offio nariadiť „vyšetrovanie“ (a nie „dokazovanie“) za účelom zistenia, či súdna doložka tvorí súčasť spotrebiteľskej zmluvy, podliehajúcej smernici Rady 93/13 EHS. V zmysle uvedeného výkladu ústavný súd konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offio zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa únievého práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávneného na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom.

Uvedené právne závery dovolací súd zastáva aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožnil s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Námetka oprávneného, že súdy do skončenia exekučného konania nerozhodli o návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., nie je dôvodná. Aj keď oprávnený podaním „Návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ doručeným na Okresný súd Dolný Kubín 7. septembra 2012 a následne bolo podanie doručené týmto súdom na súd prvého stupňa 12. septembra 2012 navrhol prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ a odvolací súd o tomto návrhu nerozhodol, v danom prípade nedošlo k odňatiu oprávneného možnosti konať pred odvolacím súdom. Oprávnený podal uvedený návrh na nepríslušný súd - Okresný súd Dolný Kubín v čase, keď bola vec už na odvolacom súde, kde sa rozhodovalo o odvolaní oprávneného. Aj keď odvolací

súd nerozhodol o tomto návrhu, dovolací súd tento nedostatok v danom prípade nepovažuje za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Oprávnený v podanom dovolaní opätovne navrhol postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. prerušiť dovolacie konanie. Tento návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania je identický s návrhom na prerušenie konania doručeným na súd prvého stupňa 12. septembra 2012. Dovolací súd o tomto návrhu rozhodol, preto považoval túto námietku oprávneného za neopodstatnenú.

K námietke oprávneného, že slovenský preklad čl. 3 ods. 3 bod 1. písm. q/ Smernice nie je správny, dovolací súd uvádza, že až do nadobudnutia účinnosti nariadenia Rady č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní Úradného vestníka Európskej únie je právne záväznou jeho písomná podoba, ktorej vyhotovenia v slovenskom jazyku zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie).

Rovnako nie je dôvodná námietka oprávneného, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

K námietke oprávneného, že v danom prípade rozhodol nesprávne obsadený súd v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p. dovolací súd uvádza, že právne závery vyplývajúce z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 206/08, na ktoré poukázal oprávnený, nemožno na daný prípad aplikovať. Na rozhodnutie v predmetnom konaní nebol potrebný výklad práva európskeho spoločenstva komunitárnym sudcom, preto je uvedená námietka dovolateľa nedôvodná. Súdy boli v danej veci správne obsadené a rozhodovali zákonní sudcovia. V danej veci súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd neboli povinné konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a požiadať súdny dvor Európskej únie o výklad práva európskeho spoločenstva - komunitárneho práva. Dovolací súd k tejto námietke oprávneného poukazuje aj na svoje odôvodnenie, týkajúce sa návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolacím súdom.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o námietke oprávneného, ktorou namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

III. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.